

RAZLIKOVATI BITNO OD NEBITNOG

8. nedjelja kroz godinu, B

Izenada, posve neočekivano stigne nam prijatelj, jedan od najdražih prijatelja, prijatelj koji je bio daleko, prijatelj kojega nismo godinama vidjeli. Slučaj je htio da ti taj čovjek bane na vrata nakon toliko godina. Kako je tada čovjek sretan! Ako je prijatelj dugo putovao, brzo se iznosi preda nj ono prvo što nam je pri ruci: nešto što je ostalo od ručka, nešto suho i narezano, nešto da se čovjek okrijepi dok se ne pripravi ono i onako kako bismo željeli. Naravno, ne pravimo sada problem od toga što zavjese nisu oprane, što su prozori zamazani, što na stolu nije najljepši stolnjak, što na trpezi nisu najfinija jela... Tko da za to pita! Prijatelj je došao, veselimo se uz ono što se našlo pri ruci! Naravno, u pravih prijatelja izvanjski znakovi dobrodošlice nisu presudni. Bitno je srce, bitna je radost, bitna je prijateljska ljubav.

Eto. Velika je mudrost znati razlikovati bitno od nebitnog, kao što je važno razlikovati i u našem vjerskom životu ono što je na prvom mjestu od onoga što može biti, a ne mora. Tako danas dolaze Isusu neki i kažu mu: „Zašto učenici Ivanovi i učenici farizejski poste, a tvoji učenici ne poste?“ Teška optužba. Post je u ono vrijeme bio važan dio pobožnosti. Pobožni su Židovi kruto postili dva oputa tjedno. Jedva da se moglo zamisliti vjernika koji ne bi postio, baš kao što npr. danas ne bismo mogli razumjeti nekoga koji bi tvrdio da je vjernik, a da u isto vrijeme nikada ne moli. Isusovi učenici nisu postili. Isusovi su se sugovornici prenerazili. Nečuveno! Kakav je to učitelj bio? Može li se uopće govoriti o tome da je Isus nekakav učitelj Zakona, a da za tako važnu stvar ne mari?

Čuli smo. Isus mirno odgovara kako se njegovi učenici nalaze u posebnoj situaciji: „Mogu li svatovi postiti dok je zaručnik s njima? Dokle god imaju zaručnika sa sobom, ne mogu postiti. Doći će već dani kad će im se ugrabiti zaručnik i tada će postiti u onaj dan!“ Time Isus govori dvije stvari.

Prvo, post nikada nije sam sebi svrhom, nego je po sebi tek je u službi nečega drugoga, a to je ljubav i poštovanje prema Bogu i Zakonu. Upravo tako kao što dijeta nije sama sebi svrhom, ako nije u službi poboljšanja zdravlja. Post je sredstvo, a ne svrha. Post je put, a ne cilj. A pravi vjernik prvenstveno gleda na svrhu, na cilj, a put do pravog cilja – a to je ljubav prema Bogu i bližnjemu – može biti različit u različita vremena. Tako je post, istina, u ono vrijeme bio gotovo redoviti izraz pobožnosti i podložnosti Bogu, ali ga ne treba apsolutizirati. Post je put, sredstvo, oruđe, pripomoć na putu prema Bogu. Ali nije ni isključiv ni jedini ni nezamjenjiv!

Drugo, radost, veselje, svetkovanje imaju prednost pred tugovanjem i pokorom. Zašto? Isus to veli jednostavnom slikom: svatovi se vesele dok je s njima zaručnik. Kršćani se vesele dok je s njima Krist, pobjednik nad smrću, Krist kojega smo tijela mi udovi. Doista, izgleda da se tijekom povijesti počesto zaboravljalo na ovu jednostavnu činjenicu, na ovaj jednostavni Kristov nauk. Naime, Kristova poruka spasenja naziva se evanđelje, radosna blaga vijest. Crkva u svom naviještanju želi reći i pronijeti svijetom radosnu vijest da nas je Bog spasio besplatno, smrću i uskrsnućem svoga Sina, da nas je Bog snagom Duha posvetio, da nam je otvorio pristup vječnom životu, da nas je primio u svoju božansku obitelj, da nas je učinio dionicima božanske naravi Isusa Krista. To je osnova naše poruke.

Ovo je izviješće bilo nastalo u vremenima prve Crkve, kada Gospodin nije bio vidljivo prisutan među svojim učenicima, u vremenima često teškim i bolnim. Kršćani su trpjeli

objede od svojih protivnika, bilo Židova, bilo pogana, već su bili iskusili to što znači biti proganjani ili ubijeni. I tada su se sjećali Isusovih riječi. I postili su. U ono vrijeme post je bio srijedom i petkom i mnogi su ga strogo obdržavali tako da su postili tijekom cijelog dana sve do večernje euharistije. Međutim, upravo je to znakovito: završiti post euharistijom, euharistijom koja je davanje hvale Bogu u najizvrsnijem smislu.

Sada smo pred korizmom. I nama se, evo, daje i tumači pravi smisao pokore i posta u životu kršćanina. Naime, i mi smo itekako pozvani postiti, tj. činiti pokoru. A to uključuje nekoliko stvari.

Prvo, valja nam postiti od grijeha, postiti od svakoga zla, od svakoga grijeha bilo mišlju, bilo riječju, bilo djelom, bilo propustom. Drugo, valja nam postiti tako da prihvaćamo svoj vlastiti život, sve dužnosti, sve nedaće, bolesti i protivštine svoga života, te da podnoseći ih strpljivo danomice nosimo svoj križ i Krista nasljeđujemo. Treće, koji put će biti i korisno i dobro da sami izaberemo neku pokoru, da se sami nečega odrekemo, da postimo, te da tako vježbamo svoju volju i krotimo našu narav oslabljenu grijehom te tako činimo sebe sposobnijima nasljedovati Kristov put.

Zvonko Pažin